

1 Vcházím do zahrady, myšlenky se pozvolna tišej, klidním se,
2 babička na mě ze dveří domu volá, jestli si dám taky kafe, a já že ne, že
3 jsem měl u Petry – znova se mi vrací obraz toho dopoledne, jak jdem
4 parkem rozkvetlých jasmínů a já, jak mám čerstvě puklý srdce a slabou
5 chvílku, říkám Vy dvě jste pořád to nejlepší, co mě kdy potkalo, ale Sára
6 z toho naštěstí nemá rozum, tak se moje slova rozpouštěj ve vůni těch
7 pustorylů, pak jsem u Petřiných dveří a ona se ptá, jestli jdu na chvíli dál,
8 na kafe. A tak jdu.

9

10 Vracím se pro srp a likviduju trávu kolem vilínu, aby byl pořádně
11 vidět a aby ho strejda Olda nesešrotoval, až bude sekat. Potom sedíme
12 pod dubem na lavičkách a táta, kterej u babičky po svým druhým
13 rozvodu bydlí v pokoji po zemřelý tetě, se ptá Tak co ta tvoje nová
14 slečna? A já na to Tam je špatný, kamaráde, nějak se nám to nepovedlo.

15 A babička říká Tak si namluv jinou a máš to.

16 Babi, já se na to teď nějakej čas vykašlu – směju se, ale uvnitř jsem
17 na kusy, roztrhanej, rozbitej, nesvůj – můj vlastní obraz se rozpadl, jako
18 když praštíš dlaní do zrcadla; řval bych, nadával a rozbíjel... Ale
19 předstírám, že je všechno v pořádku a že to nesu statečně – vlídný duch
20 tohoto místa mě vždycky v takový chvíli spraví, nebo mi aspoň pomůže
21 vypnout myšlenky.

22 A proč se k sobě nevrátíte s tou Pétou?

23 Dyk ti pořád říkám, že po těch letech jsme už jak brácha se ségrou,
24 to by prostě už nikdy nebylo takový.

25 Pak se znova zvedám, do zahrady, procházím jí skoro
26 nezúčastněně, mechanicky, neschopnej se přemyslet, hlava sama vytváří
27 bolestivý myšlenky, pálí to – do pusy strkám šťovík, jeho chuť mi
28 připomíná doby, kdy jsme jako malí s bráchou a klukama z Rovně chodili
29 od babičky k lesu se psem, kterej už nežije, u rybníčka trhám zelenou
30 čepel důvěrně známý rostliny, na několikrát ji rozlomím a přivoním –
31 vybaví se mi obraz dědy – sedíme tady na lavičce a chytáme ryby a on
32 láme list, dává mi přičichnout a říká To je puškvorec - - a já se propadám
33 do paměti k tý vidině, sahám si tam pro sebe, vyzvedám nás z těch mých
34 hloubek, jsme jak téměř rozplynutej sen, dokresluju obraz, rozvíjím
35 vzpomínku, její kousky jsou jak krůpěje v pavučině, vpíjej se do sebe, až
36 najednou se lesknou a třpytěj jako obrovská slza – dědovy laskavý něžný
37 oči na mě shlížejí, Puškvorec, opakujou, puškvorec – a já se znova
38 klidním.

39

40

41

Lukáš Sedlák: Střepy (úryvek)